

## Közös börtönünk

Barna lovat ülve, egy fekete hajú fiú napnyugtára érkezett a Vasország határában lévő romhoz. Fiú, mert hát férfinak kevésbé lehetett nevezni a fiatalembert. Egyedül jött ide, távol minden településtől, nem véletlenül. Megtalálta a romot, aminek keresésére már vagy egy hete indult. Kikötötte hű hátasát egy olyan fához, ami biztosan látott már szebb napokat, majd hátára vette kardját, aztán táskáját is, miután leverte róla az út porát. Ahogy elkészült, megsimogatta lovát, de közben élénkzöld szemei minden mást kizáróan az egykori várbörtön épületére meredtek.

– Ne aggódj, Bársony, nem maradunk sokáig. Holnap megyünk is.

Úgy beszélt egyetlen társához, mintha az értené. A felfedező megindult célpontja felé. A rom közvetlen közelében minden egykori növény elhalt volt, az élet csírájában szűnt meg létezni. Illett a környék a lepusztult várhoz, ami fénykorában rengeteg szenvedéssel volt tele. A vékony kalandor fürgén mászott az érdes kőtörmelékben és csúszott át a réseken. Ahogy sötétedett, elővette izzókövét, azzal világítva folytatta a bejárat felkutatását, bár akármilyen értékes holminak örült volna. Valójában csak azért jött, amiért általában kalandra indul: hogy pénzhez jusson. Végül talált egy elég széles, ígéretes nyílást a talajban. Meggyújtott egy fáklyát, majd beleejtette. Kielégítő eredménnyel szolgált a felmérés, így elő is készítette a kötelet, aminek segítségével leereszkedhetett. Az izzókövel spórolva a ledobott fáklyát használta tovább. A járatok szélesedtek, ami megkönnyítette a járást, de a levegő minősége egyre csak romlott. A kincskeresés izgalmától elvakult fiatal hirtelen összerezszent és megingott egy közvetlenül alóla jövő reccsenéstől, aztán óvatosabb léptekkel folytatta. Visszanézett a hang forrását kutatva, tudomásul vette, hogy valamiféle csontra lépett. A fejét elkapva újra előre nézett abban a pillanatban, amikor egy nő sikoltását hallotta beljebből. Nem volt egy ijedős fajta, de ettől kifehéredett az arca. Minden vére a végtagjaiba vándorolt. A szíve mintha ki akart volna szakadni a mellkasából. A fáklyát úgy szorította bal kezével, mintha az élet tüzébe kapaszkodna. Talpán érezte a lángokat, ahogy kívülről biztosnak tűnő léptekkel folytatta az egykor börtönként szolgáló barlang felfedezését. Óvatosan kiemelte kardját annak tokjából. Az acél súrlódása olyan halk volt, hogy pusztán a szívének sebes dobogása elég volt az elnyomásához. Újabb sikoly törte meg a csendet, majd rögtön jött az ismétlés. Nem is tűnt már olyan ijesztőnek, inkább volt az vágykeltő, bár ettől csak még borzasztóbbnak hatott. Tovább sétált, percek teltek el, egyre biztosabb volt benne, hogy nemi erőszak fültanúja, de nem értette, hogy miért pont itt. Egy férfit is hallott, aki olykor-olykor felordított, amíg vége nem lett. Egyértelműen közelebb ért a zajongás forrásához, amikor egy másik, idősebb, kiszáradt férfihang rezgettette meg a levegőt.

– Valami fényt látok.

*Bassza meg!* Gondolta magában, miközben elfordult, hogy takarja a fáklya lángjait, de már a korábbi férfitől zengett a rom:

– Nocsak, új családtag! Gyere, nem bántjuk a velünk egy sorsra jutottakat! De te se emelj fegyvert ránk!

A fiúnak kíváncsi természete ellenére most inkább nem tartotta kedve ismerkedni. Szélsebesen megindult a kijárat felé, de alig pár méter után egy női üvöltés ütötte meg a fülét.

– Ne menj! Megöl az átok! Gyere vissza! Ha megpróbálsz kimenni, meghalsz!

Kétségbeeséstől visszhangzott a földalatti járat. A bátor felfedező lassított léptein. Sírást hallott,

amit aztán felülharsogott a kiabáló férfi.

– Tényleg megöli az átok azokat, akik megpróbálnak kijutni, szóval csak óvatosan! Gyere inkább, osszuk meg egymással amink van!

Javarészt hallotta a szavakat. *Szóval ezért vannak itt? Ezt nem kockáztathatom. Átok, mi? Sosem fogott meg. De mi van, ha most..?* Cikáztak a gondolatai. Gyorsan keresett egy zugot, ahova elrejtette táskáját. Szigorú léptekkel haladt a hangok homályos irányába. Végre megszólalt:

– Kik vagytok, hányan és mióta vagytok itt?

A hangos, étellel teli férfi habozás nélkül felelt, már némileg jobban érthetően:

– Négyen vagyunk, veled öten! Az én nevem Lirien, elf vagyok! Itt van velem az öreg törpe Tuzma úr és a két emberi hölgyeményem, Irina és Heila. Téged hogy hívnak?

– Vigo. Ember. Mióta vagytok idelent?

Vigo elég közel ért, hogy már tisztán hallják egymást.

– Ezt nehéz megmondani, nem számolgattuk a napkeltéket. Úgy érzem, hogy már vagy két hete itt lehetek, de Tuzma úr valamivel megelőzött engem. A leányok pedig három vagy négy napja bővítik a csapatot.

Ekkor a fáklya fénye közvetlenül világította meg a négy túlélőt. Vigo szeme tágra nyílt, ahogy megpróbálta befogadni a valóságot. Kardját tartó keze megremegett, ahogy értelmet nyert fejében az elé tárt kép. Vele szemben a legtávolabb, a folyosó végén ült reményvesztett elhagyottsággal az idős törpe, balra tekintve pedig a Lirienként bemutatkozó férfit látta, aki félmeztelenül állt a két nő közt; vagyis csak a közelebbi nézett ki igazán nőnek, a másik talán tinédzser korban lehetett, de mindkettőjük keze hátra, lábuk pedig össze volt kötözve. *Szép kis társaság. Szóval TE vagy a főfasz.* Legszívesebben kimondta volna az utóbbi néhány szót.

– Szervusz, fiacskám – köszöntötte a csapzott szakállú, ősz törpe. – Mi járatban? Heh.

– Üdvözlök mindenkit. Ereklék után kutatnék. Gondolom maguk is azért jöttek?

– Tegeződjünk csak nyugodtan, ahogy itt szokás! – vágott közbe az elf férfi, majd balra nézett, a földön fekvő lányra. – Ő itt Irina, a kis drágám. Általában ki van csípve, csak most épp nem a legjobbkor jöttél – a lány csak feküdt a földön, meztelenül, könnyes szemekkel, kissé mélyebb levegőket véve, meredten valahova Vigo és a másik nő közé nézve. Lirien fordult és folytatta. – Ez meg itt a tehenem, Heila. Ő ilyen.

Az idősebb nő meglehetősen túlsúlyos volt; ahogy ült a földön, szakadt ruhában, szemei a fáklya lángja helyett csak a lelke fájdalmát tükrözték. A fiú nem tudta, hogy mi lenne a legjobb lépés. Túl akarta élni, segíteni, többet tudni, sok volt ez egyszerre neki. A férfi folytatta:

– Tedd el a kardot, itt senki sem fog bántani.

Vigo a hátára tette acélból kovácsolt fegyverét.

– Na ugye, máris jobb! Üdv a csapatban! Vezetőként most fontos feladatom van, begyűjtésre megyek, azaz körbejárok elhullott állatok után. Ha akarsz, segíthetsz, látom azért még jó bőrből vagy.

– Inkább megpihenek kicsit, jó ideje úton vagyok.

– Ahogy érzed! De van egy szabály: rajtam kívül senki sem nyúlhat a lányokhoz. Ezt jól jegyezd meg!

– Menni fog.

– Akkor indulok. Vigyázz rájuk, Vigo! ... Észreveszem, ha valaki hozzájuk nyúl.

A fiú leült a köves talajra, a lánnyal és az asszonnyal szemben lévő fal tövébe. Pillantásokat vetett a két meggyötört emberre, párszor jobbra nézett, a törpét is figyelte, aki csukott szemmel spórolt az energiával. Vigo tudta, hogy a fáklya már nem húzza sokáig. Nem szólt. Nem mert, csak ült és nézett. Az idősebb nő a halknál is halkabban beszélt a kalandorhoz:

– Kérlek.

Pislákoló tűzzel a kezében és pusztán egy karddal a hátán nem tudta, mit tegyen.

– Kérlek – hangzott el újra és újra, míg Vigo közelebb nem hajolt. – Kérlek, öld meg!

A fiatal felfedező hirtelen elegendő motivációt érzett ahhoz, hogy akár azonnal eleget tegyen a kérésnek. Bólintott egyet, majd mintha semmi sem történt volna, úgy kezdett el beszélni:

– Tüzet rakok, rendben?

Erre megszólalt a törpe:

– Csak evés előtt rakunk tüzet.

– Miért?

– Spórolni kell a fával. Nincs végtelen számú ajtó és gyökérdarab, fiam.

– Az elf... hogy is hívják?

– Lirien.

– Lirien mindjárt jön a sütni valóval, nem?

– Sosem biztos, hogy talál, ne próbáld feltúrni a rendet, új fiú!

Vigo tudomásul vette, hogy várnia kell a tűzzel a következő ételkészítésig, fény nélkül pedig nehéz lenne biztosra mennie, főleg úgy, hogy nem tudja, mire képes a célpontja amellet, hogy elf lévén fejlettebb látással rendelkezik. A nőhöz szólt:

– Heila, igaz? Van valami, amit megosztanál velem?

– Irina a lányom.

Mondta remegő ajkakkal a földön ülő, megkötözött nő. *Jól sejtettem.*

– A fiam...

A nő hangja teljesen elcsuklott, hiába erőltette a hangszálait. Sírva fakadt. A lány továbbra is csak mereven feküdt, néha kissé nyekeregve, szipogva. *Fia? Milyen fia? Van itt... nincs más.* A fáklya feladta a sötétség elleni küzdelmet. *A kő a táskámban maradt.* Ismét beszélt az öreg:

– Legutóbb a fiát ettük meg.

*Hogy mi?* Vigo gyomra egyszerre húzódott össze és próbált meg kitörni. Az asszony zokogott.

– Hányan voltak még itt?

– Először ketten voltunk egykori társammal, értékek után kutattunk, mint te is. Csak amikor fel próbáltunk menni, ő ment elől, azt' elragadta az átok...

– Hogyan?

– Elszakadt a kötél. Persze nem magasról, de úgy leesett, rögvést meghalt.

*Ennyi? Ettől még nem lesz átok műve.* Tuzma hörgött egyet, aztán folytatta:

– Aztán pár nap...

– Várjon! Várj! Te utána nem próbáltál kijutni?

– Hogy azon nyomban én is odavesszek?

– Hát mit csináltál?

– Vártam és túléltem. Na tehát: eltelhetett néhány nap. Megjelent Lirien, egyedül, pont, ahogyan te, csak volt nála egy táska is. Felhívtam a figyelmét az átokra, ezért van még életben.

Aztán elég sokáig csak ketten voltunk, amíg meg nem jött Heila a férjével, nagylányukkal és egy csecsemővel. Ők csak a nagy vihar elől kerestek menedéket út közben, aztán kissé túl mélyre estek.

*Vagy egy hete nem volt vihar a környéken.*

– A férjével mi történt?

A természetes asszony csak remegve sírt. Már nem is sírás volt ez, ahogy ötvözte a lelki vergődés, a folyamatos szenvedés. A nyugodtan gubbasztó szőrös törpe szemrebbenés nélkül felelt:

– Megpróbált kimászni, hiába figyelmeztettük. Mondanom sem kell, mi lett a vége.

*Azt hiszem azt is tudom, hogy mi lett a testével.*

– Igen, értem... Korábban hallottatok már az átokról? Hogy innen nincs menekvés?

– Gondolom akkor nem lennénk itt. Töprengtem rajta és nyilvánvalóvá vált számomra, hogy azért nem hallott róla a világ, mert még senki sem jutott ki belőle. Ez megmagyarázza a maradványokat is.

*Vagy azok még a raboktól származnak. És kint azért nem hallottak az átokról, mert a te elméd szüleménye. Miattad van ez az egész, és őket is megfertőzted. Vigo szilárdan hitt saját teóriájában. Kérdezhetett volna még az átokról, de jobbnak vélte ennyiben hagyni.*

– Isten itt hagyott bennünket – kesergett a nő.

– Soha nem is volt veletek – válaszolt reflexszerűen a törpe. – Ahogy az enyém sem.

Lirien léptei közeledtek. Üres kézzel tért vissza a „begyűjtésből”. Egy elhullott állatot sem talált, vadászni pedig esélyük sem volt a kevés préda mellett a megfelelő eszközök és ismeret hiányában. Bár közel vaksötét volt, az elf nézegette a megkötözött anyát és lányát.

– Jól van, Vigo, látom képes vagy betartani az egyszerű szabályokat.

A földön fekvő fiatal hölgy maga alá vizelt, amit észre is vett a férfi.

– Mit csinálsz?! Tudod jól, hogy mindenkinek a pitlibe kell hugyoznia! Ki tudja mikor jön újabb eső! Anyádnak többet kéne innia! Te hülye kis picسا! Ezért most nem kapsz tejet!

*Tejet? Nincs mit inni, de tejet isznak? Honnan? Mi folyik itt? A verem új foglya gyorsan választ kapott a benne keringő kérdésre, miután a durva elf felhúzta az asszony felsőtestét borító ruhát. Alig látott a sötétben, de körvonalakban kirajzolódott, ahogy Lirien megemeli a nő egyik méretes keblét, és nem sokat tétovázva odahajol. Szóval így értette. A tehene, mi? Mindenki csendben volt, csak a szopás közben párszor bekövetkező cuppanás visszhangzott. A percek múlásával Vigo egyre mélyebben gyűlölte a fickót. Meg fogom ölni. Úgy tűnt, hogy a férfi végzett az étkezéssel, még utoljára lenyalta szomjoltásának forrását, aztán megtörölte a száját:*

– Vezetőként a tehenem teje az enyém, ugye megérted. Nekem van a legnagyobb esélyem ételt szerezni, jó formában kell lennem. Persze Irina is kap belőle, de csak ha jól viselkedik. Nem állt le, csak mellet váltott. Heila próbálta visszatartani a sírást, együtt minden szóval. Lirien rövid idő elteltével felállt és a lányhoz fordult, aztán felé lépett.

– Na, most nézd meg, mit csinált anyád, még neki is sikerült meghoznia a kedvemet.

*Beteg állat. A férfi nem úgy viselkedett, mint egy normális elméjű, aki be van zárva, halálra várva. Más világban élt. Letérdelt a kövön heverő lány mögé, megfogta a derekát. Most. Vigo felpattant. Azzal a lendülettel előrántotta fegyverét, aminek markolata most első ízben volt olyan hatású, mintha törhegyek és pengék tömkelege lett volna összesűrítve rajta, mindegyik jól érezhetően a kezébe marva. Az elf észre sem vette a közeledő halált, amikor a fiú már az első*

csapást mérte a nyakára. Amire ráeszmélt, egy sikoltással fűszerezett közös üvöltés kíséretében már másodszor sújtott le a megvetés kardja. Vigónak a sötétben nehezebbre esett a pontos célzás és a helyzet felmérése, így csak folytatta a kaszabolást, ordítva, a pusztításra koncentrálnak, amíg ki nem hűlt a ráfröccsent vér. *Vége. Az első gond letudva.* Lihegve csillapította magát, a már biztosan halott testet nézve.

– Vagyazz! – kiáltott fel a kövön ülő asszony.

Vigo hirtelen jobbra fordult, de kissé későn: a vén törpe eddig rejtett kardjának hegye éppen belefúródott a vállába.

– Te kis szarházi, megölted a fő ételszerző forrásomat! – harsogta Tuzma.

Az immár sebesült kalandor elszaladt, az öreg botorkálva követte. Futás közben szerzett még néhány sérülést, amire elért a táskájához. Jobb kezével felmarkolta inaktív izzókövét, míg baljában tartotta fegyverét, mert az volt az épen maradt válla. Közeledett az öreg.

– Rajta, próbálj csak meg kimenekülni, azzal megkönnyíted a dolgot! Mindenkinek jobb lesz!

*Ha igaz, ő a forrása. Úgy kell kezelnem, hogy ő az átok forrása, függetlenül attól, hogy létezik-e.* Érintésével bekapcsolta az izzókövet, de a földre dobta, valamivel tovább a kijárat felé, míg ő maga elbújt az egykori várfal egy lezuhant darabja mögé. A rangidős túlélő meglátta a fényt, lassan közeledett felé.

– Mi az, neked ilyen varázstárgyaid vannak, kölyök?!

Próbálva túllátni a mesterséges fényforráson, elhaladt a megbújó Vigo mellett, aki hátba támadta a törpét. Szavak helyett az acél beszélt, kettőjük vitája pedig már akkor eldőlt, amikor a sokkal jobb fizikumban lévő fiú használhatatlanná sebesítette ellenfele mindkét karját. Tuzma megpróbált rúgni és harapni, nem működő kezeivel kapaszkodni egyre csak halványuló életébe, amíg a fém ízét nem érezte, ahogy Vigo kardja a száján behatolva keresztülszúrta kemény fejét. A fiú a közelben lévő kötél felé nézett.

...

Sok időbe telt, mire Vigo visszatért a két fogolyként tartott emberhez, akik nem mertek, vagy nem tudtak megszólalni.

– Vége van. Többé már senki sem tart titeket fogva.

Az asszony izzókö által megvilágított arca teljes meglepődést ábrázolt, Irinái viszont semmit. Vigo elvágta a kötözéseket. Az anya átölelte lányát, az viszont csak kuporgott, mereven bámulva maga elé, az ürességbe. A fiú adott nekik ivóvizet a táskájában lévő kulacsból. Heila sírva hálálkodott, miközben gyermekét vigasztalta.

– Nem bántanak többé, Iri! Hallod? Irina! Köszönöm! Köszönjük! Nagyon, nagyon köszönjük! De az átok...

– Úgy gondoljátok, hogy átok fogva tart minket, igaz? – vágott közbe Vigo.

– Hát... igen.

– Megtörtem az átkot! Az öreg volt a forrása, a halálával vége. Szabadon távozhatunk.

– Tényleg? Ez... ez hihetetlen.

– Viszont egy megkötés mégis van: csak egyesével tudunk kimenni. Tudtok járni? Majd segítünk. Először neked, a lányodért visszajövök.

– Ne, ...



- Úgy csináljátok, ahogy mondom.
- Jó, de...
- Semmi de.
- Legalább hadd ne hagyjam így a lányomat!

Azzal Heila levette főlőjét, ráterítette, alaposan betakarta vele Irinát, elbúcsúzott tőle, néhány biztató szót suttogott a fülébe. *Mi lesz...* Ezt követően Vigo kissé feszengve, a közeljövőre gondolva felkarolta a nőt. ...*Amikor odaérünk?*

...

A kötélhez vezető úton egyikük sem szólt, míg meg nem látták. *Vajon teljesen elhitték, hogy megtört az átok? Mi van, ha nem eléggé?* Gondolatai nem hagyták nyugodni.

- Ezen a kötélen ereszkedtem le, nem kell magasra mászni. Menni fog?
- Tényleg megtört az átok? Biztosan?

*Nem kockáztathatom meg, hogy egy életben maradó hiedelme miatt hasson rám az átok.*

- Persze, biztosan!
- Jól van, végül is nincs más út. De segítség nélkül nem biztos, hogy fel tudok mászni.

*Nem adhatok esélyt rá, hogy esetleg a hatalmába kerítsen.*

- Csak természetes.

Vigo megragadta a kötelet, a félmeztelen nő kezébe készült adni. *Azt sem kockáztathatom meg, hogy lássam esetleg az átok közvetlen hatását.* Azzal átadta neki, mögé állt, mint aki megpróbálja felsegíteni. Miközben Heila fogást keresett és próbált a lehető legkisebb teher lenni, a fiú lassan előhúzta kardját. A nő készen állt, hogy Vigo megemelje, de hirtelen az acél hajszálnyi hűvösségét érezte az álla alatt. *Én nem hiszek az átokban, de amíg van aki igen, az veszélyt jelent rám.*

...

Irina ugyanúgy kuporgott, mint mikor ott hagyták. Vigo mellé ejtette világító varázstárgyát, amitől a kövön szétterülő vér- és vizelettócsák csak jobban csillogtak. A sós könny- és izzadságcseppek versenyben gördültek le arcán, miközben lesújtott kardjával. Azokban a másodpercekben csak a lány pillanatnyi hörgése létezett Vigo megtört fényű világában.

...

Megfogta a kötelet, hogy felmásszon. Épp el akarta tenni az izzókövet, amikor felnézett, de egy hibára lett figyelmes a kötélen, pedig nemrég vásárolta, jó helyről. Közelebb emelte világító eszközét, tisztán látta, hogy precíz vágásnyom volt rajta. Pont nem tudott olyan magasra ugrani, hogy elérje a már ép részét. Megpróbált törmelékot szerezni a közelből, hogy feljebb kerüljön a talaj, de nem talált olyat, ami megfelelő méretű és mozdítható lett volna. Odafordította Heila holttestét, hátára állva mérlegelte a helyzetet. Elment a öreg Tuzma hullájáért is, keresztbe hasaltatta a nőre. Rájuk állt, pár próbálkozás és igazítás után sikerült felkapaszkodnia, sérült válla miatt kisebb ordítások jelezték közeledtét a kinti világ felé.

...

A kötelet fel sem húzta, ott hagyta. A Nap még nem kelt fel, de világítás nélkül szédelgett ki a romokból. Lovához érve felerősítette rá táskáját és kardját, de nem szólt semmit, rá se nézett az állatra. Eloldozta a fától, felült, vagy inkább felfeküdt rá, az pedig lassan megindult hazafelé.